

Crina Pop

ULTIMUL PLÂNS

Crina Pop

Ultimul plâns

Cristian PlusArt
Malu Mare, Dolj

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POP, CRINA

Ultimul plâns / Crina Pop. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2026

ISBN 978-630-6553-97-6

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea și grafica copertei:
Cristian PlusArt, cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3,
207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA
Facebook: Cristian Plusart
e-mail: contact@cristianplusat.ro
tel.: +40.732.740511

Am închis greu portbagajul mașinii, cu ajutorul lui Ștefan. Încărcasem acolo ce nu trebuia să scot până îmi găseam o chirie stabilă în oraș. La Camelia urma să stăm doar o perioadă scurtă, așa că geamantanele cu lucruri de primă necesitate le pusesem pe bancheta din spate, lângă scaunul Gloriei.

— Ia doar ce ai nevoie acum. Oricum mai vii tu pe-acasă, mi-a spus Ștefan cu glas tremurat. Găsim noi unde să ți le punem până te stabilești. Și după ce-ți vei găsi chirie anunță-ne, că vin eu cu Ioana, să te ajutăm să-ți așezi lucrurile.

— Și la orice ai nevoie să te ajutăm, nu te sfii să ne ceri ajutorul, a intervenit și Ioana. Pe Gloria, când nu ai unde să o lași, când nu are grădiniță și tu ai treabă, adu-o la noi. Unde mă-nâncă patru prunci, mai încape unul.

— Vom vorbi la telefon. Vă țin la curent cu tot ce voi rezolva. Mă bucur că am reușit să o înscriu pe Gloria la grădiniță. Nu cred că voi veni repede pe acasă. Am multe de rezolvat. Să-i fac dosarul Gloriei pentru grădiniță. Să-mi caut o chirie. Și știți voi cum este și cu serviciul. Sper să nu vă încurce lucrurile ce nu-mi încap acum. Și chiar dacă mi-ar fi încăput, nu am unde să le duc. Camelia stă la bloc și mă găzduiește încă trei săptămâni, până-i sunt copiii în vacanță și stau la bunici. Aveți grijă de voi și de copii. Mai mergeți la cimitir, la mormântul mamei. Mai aprindeți-i o lumânare.

I-am lăsat în poartă cu lacrimi în ochi. Fratelui meu, Ștefan, cu soția și cei patru copii, îi era mai greu să-și ia lumea în cap să-și caute chirie, ca să rămân eu în casa mică, părintească, de la țară. Oricum eu lucram deja în oraș, așa că mie-mi venea la îndemână să fac schimbări în viață. Ștefan era de meserie zidar, dar își găsea de lucru doar în sezoanele calde. După moartea

mamei, care avusese grijă de Gloria, am fost nevoită să mă reorientez, ca să croiesc un drum frumos în educația fetei mele.

Era într-o vineri de sfârșit de august. Un cârd de berze înfruntau nesfârșitul cerului. Am oprit la margine de sat, să i le arăt Gloriei.

— Unde pleacă berzele, mama? m-a întrebat Gloria cu privirea spre cer.

— Se duc în țările calde, iubirea mamei. La noi vine toamna, apoi iarna și ele nu rezistă la frig. Se vor întoarce la primăvară iar la cuiburile lor.

— Și noi mergem în țările calde, mama? a continuat Gloria să mă întrebe.

— Nu, iubirea mamei, noi mergem acum în oraș. Tu vei merge în fiecare zi la grădiniță, unde vor fi mai mulți copii. Acolo vei învăța să cânti, să desenezi, să scrii și să fii politicoasă.

— Și tu vei sta cu mine la grădiniță, așa-i, mama?

— Nu. Mama va merge la serviciu, i-am răspuns pentru a nu știu câta oară la această întrebare.

— Serviciu, serviciu, serviciu, numai acolo stai. Eu vreau un tată care să stea cu mine la grădi.

— Uite, ia telefonul și joacă-te, ca să se concentreze mama la condus.

Era pentru a nu știu câta oară, în care îmi spunea că vrea un tată. „Oare până când voi tot ocoli să-i vorbesc despre asta?” mă întrebam adesea. Scăparea mea era telefonul când îmi puneam întrebări incomode. Încă. Are doar patru ani și e ușor de ademenit de pe drumul plin de curiozități. Dar când va lua atitudine și va spune „Păstrează-ți telefonul! Vreau răspunsuri...!” Ce-i voi spune? Poate că atunci îi voi spune că niciun copil nu se concepe fără un tată, dar că numai mama e cu el când vede lumina zilei. Că un copil e duminicatul din trup de mamă. Când se naște un copil, mama e acolo cu el. Tata poate să aleagă. Să fie sau nu. Doar

primul plânset e bucurie pentru o mamă. Toate celelalte plânsete ale copilului ei o sfâșie în bucăți.

Conduceam încet, încadrată în coloana de mașini ce se formase la un semafor provizoriu, montat de cei ce reparau carosabilul. O distanță de șaptesprezece kilometri, în condițiile acelea, o făceam într-o oră. Răbdare aveam, pentru că prin minte îmi treceau fel de fel de gânduri. Pentru că Gloria pomenise că vrea un tată, mi-am amintit de Vladimir. „Doamne, ce bine-i seamănă Gloria! Nu doar fizic, ci și la atitudine. Creolă ca el. Ochi mari, curioși și negri, ca ai lui. Năzbătioasă, de-mi vine uneori să o atârî în cui. Tace doar când doarme. Categoricală și justițiară ca el. Gloria este fructul unei iubiri de-o vară”, îmi trecea prin minte un dulce gând. „Păcate de-o vară”, ar numi-o Vladimir, dacă ar ști că păcatele noastre din acea vară au rodit. Ne-am spus „hai pa!” cu înțelegerea că voi face întreruperi de sarcină. Mi-a întors spatele după ce mi-a ținut o întregă prelegere despre opinia lui în ceea ce înseamnă să fii părinte. „Miruna, niciodată un copil nu trebuie să vină pe lume dintr-o greșeală. Conceperea unui copil se face la înțelegerea celor doi... o ea și un el! Prioritară îmi este cariera în magistratură. Să nu-ți imaginezi că mă voi risipi printre scutece și biberoane. E mai bine pentru amândoi să faci întreruperi de sarcină. Tu mai ai un an de facultate. Apoi licența. Nu-ți va fi ușor. Eu am licență. Trebuie să mă concentrez acolo. Suntem doi oameni tineri, Miruna! Scapi de sarcină? Da?” Și din acel moment nu l-am mai întâlnit.

Am rămas singură pe malul mării, care-mi lua pe valuri zbuciumul sufletului și-l spârgea de țărîm. Soarele, solidar cu mine, mai răsărea o dată, ițindu-se hotărât din apa ca de mercur a mării. Eram un înger trist la margini de ape. În acea vacanță căutasem în Vladimir bucurie. Pentru mine pământul se micșorase. Era atât cât îl înconjură pe el. Lumea mea era toată, toată numai Vladimir. Stăteam la marginea dimineții și adunam

cuvintele încă nerostite ale începutului de zi. Eram eșuată și sufeream de sentimentul ratării.

Cu telefonul în mână, mă întrebam ce să fac. Era sfârșitul vacanței după al treilea an de facultate. Petrecusem o vară frumoasă alături de Vladimir, la mare. Eu eram recepționeră la un hotel pe timpul vacanței. El venea „de dragul meu” și al vieții de pe litoral. În acea zi ar fi trebuit să ne despărțim doar pentru că eu mă întorceam acasă, în satul meu din nordul Ardealului, urmând ca la începutul anului universitar să ne continuăm frumoasa poveste de dragoste. Vestea că eram însărcinată a sugrumat pentru totdeauna clepsidra poveștii noastre de iubire.

Am sunat-o pe Doina, colega mea de facultate. Știam că mama ei era medic ginecolog și speram să mă programeze cât mai repede pentru o întrerupere de sarcină. Deși aveam bilete de tren cumpărate pentru întoarcerea acasă, m-am înțeles cu Doina să rămân în București pentru intervenția chirurgicală, apoi să-mi continui călătoria spre casă. În acea după amiază, de la gară m-am dus cu Doina direct la cabinetul medical al mamei ei.

— Ai cam șase săptămâni de sarcină, fata mea. Hai să nu ne pripim. Liniștește-te, că este timp să facem întreruperea evoluției sarcinii.

Apoi către Doina:

— Mergeți acasă la noi și vorbim când ajung și eu.

În acea noapte, cât am stat de vorbă cu Doina și cu mama ei, mi-am crescut mama din mine. Am simțit că eram purtătoarea primului om al unei noi lumi. Simțeam că ascundeam în pântec o comoară pe care nu eram dispusă să o târguiască cu nimeni, nici chiar cu Vladimir. Eram pregătită să-i plâng lacrimile copilului meu, să-i sufăr teama, să-i îndur durerea, să-i port rănilor și să înalț rugăciuni până când și cerul va îngenunchea pentru el.

Din acea noapte mi-am ridicat fruntea pregătită să înfrunt orice prejudecată, orice deget arătător întins spre mine, orice șușoteli ascunse-n palme.

În primăvara anului patru de facultate am născut-o pe Gloria. Mama Doinei mi-a supravegheat sarcina și tot cu ea am născut.

— Miruna, ca să oferim un viitor sigur pentru finuța noastră, ne-am gândit să recoltez celule stem la naștere, mi-a spus mama Doinei înainte cu ceva timp de a naște. Le vom depozita la o bancă privată din Marea Britanie. Ca părinți spirituali, vom suporta noi toate cheltuielile și va fi darul nostru la venirea ei pe lume.

Părinții Doinei au devenit părinții spirituali ai Gloriei și s-au implicat necondiționat în creșterea ei până am terminat facultatea, când m-am întors în satul meu din Ardeal.

Pe Emil Argatu l-am cunoscut imediat după ce mi-am înființat firma de contabilitate și expertiză contabilă, în urma absolvirii Facultății de Finanțe, Asigurări, Bănci și Burse de Valori, din cadrul Academiei de Studii Economice din București și după ce am parcurs toate etapele până am obținut titlu de expert contabil. A fost primul administrator care mi-a încredințat firma sa pentru gestionarea evidenței contabile. Tot el a fost acela care m-a recomandat și altor agenți economici și astfel m-a ajutat mult să-mi măresc portofoliul de clienți. Pe parcursul colaborării cu el am cunoscut-o și pe Camelia, soția sa, cu care am legat o frumoasă prietenie.

Mereu cu zâmbetul pe buze, Emil avea o fire liniștită, blândă și cu vorbe bune, în ciuda staturii masive. Deși vorbea aproape șoptit, angajații îl catalogau ca pe un patron ferm și sever. Camelia era paramedic la secția nou-născuți din Spitalul Județean din oraș. Era iute din fire, haiosă până la rădăcina firului de păr și veselă de râdea și-n somn.

Când am ajuns la ei, salutăm ultimele sclipiri de soare și ultimele zvâcniri de culoare ale apusului. Emil și Camelia au colaborat să mă ajute. De cum l-a văzut Gloria, s-a urcat pe Emil ca o maimuțică în copac.

— Aoleo, îi mănâncă urechile lui Emil, i-am spus Cameliei, jenată de curajul Gloriei.

— Las-o să scoată untul din el, mi-a spus Camelia în timp ce lua bagaje din mașină. Să vadă cum e și cu fete, că noi avem băieți. Mereu și-a dorit și o fată. Poate îl vindecă Gloria acum de această dorință.

— Mă duci în cârcă până sus? am auzit-o pe Gloria tratând cu Emil, apoi chicotind. Uite ce mare sunt! Ajung la tavan. Mama, uite, eu pun mâna pe tavan! Vezi?

Când am ajuns la etajul doi am auzit-o iar pe Gloria dând ordine:

— Acum mai coborâm o dată! Ca să urcăm din nou.

Emil s-a conformat. A început să țopăie pe scări, cu Gloria pe umeri. Casa scării răsună de chicotelile fetiței și tropăiturile lui Emil, în timp ce eu și Camelia intram, trăgând bagaje după noi. După o bună bucată de vreme au intrat și ei, pentru că-i venise Gloriei o altă idee să-l exploateze pe Emil.

Gâfâind ca o găscă tebecistă, Emil s-a lăsat tras de mână în camera de alături, unde, deși mai afon ca tabla de pe casă, a început să cânte cu Gloria. Și-a tras sufletul abia când cea mică a adormit, iar noi am rămas la povești, să facem planuri pentru a doua zi.

— Nu avem chei de rezervă, mi-a spus Camelia. Copiilor încă nu le-am făcut chei. Ei vin acasă cu unul dintre noi. Dimineața, ca să nu trezești fetița atât de devreme, când plecăm noi, îți las cheile mele. Te rog să mi le aduci la serviciu înainte să mergi la treburile tale, a găsit Camelia o rezolvare a programului de a doua zi.

Cu Gloria după mine, mi-am început lungul drum de mamă care trebuia să dezlege nodul gordian al vieții. Prima oprire a fost la laborator, unde am făcut analize pentru dosarul de grădiniță al Gloriei. Și pentru că eram aproape de spital, am intrat să-i ducem cheile Cameliei.

— Ce este aici, mama? m-a întrebat Gloria tare, arătând cu mânuța spre gemulețul unei uși.

— Uite, acolo îi văd tăticii pentru prima oară pe bebelușii nou-născuți, i-am șoptit aplecându-mă la nivelul ei. Uite ce mitei sunt. Așa ai fost și tu.

— Și pe mine m-a văzut un tătic? a întrebat Gloria la fel de tare.

— Nu toți tăticii vin să-și vadă bebelușii, abia i-am răspuns, cu nod în gât.

M-a scăpat de discuția incomodă Camelia, care ne-a salutat cu toată veselie de care era în stare. Gloria s-a desprins de mâna mea și s-a amestecat printre picioarele oamenilor ce așteptau la geamul ce se deschidea pentru a încadra căpșorul unui nou omuleț, preț de un minut, iar apoi se închidea la loc. Bănuind că Gloria va iniția o discuție jenantă cu cineva, m-am repezit să o readuc lângă mine, dar m-a oprit Camelia, dornică să se amuze de îndrăzneala copilei.

— Tu ce aștepți aici? l-a întrebat Gloria pe bărbatul ce stătea rezemat de un perete, mai departe de ușa cu gemuleț. Și tu îți alegi un bebeluș?

— Nu, eu nu sunt însurat, i-a răspuns bărbatul zâmbind. Eu nu am copii, că nu sunt însurat.

— Nici mama nu e însurată și mă are pe mine. Poți să ai copii și dacă nu te faci însurat.

Bărbatul s-a aplecat la nivelul ei și, fâstâcit de conversație, i-a spus râzând:

— Eu aici aștept un nepoțel.

Și a strâns-o la piept

— Mama, ce e nepoțel? a strigat Gloria din brațele bărbatului.

Aș fi scuturat-o ca pe preș, dacă nu m-aș fi jenat de oameni și nu mi-ar fi fost teamă de judecata lor. M-am apropiat și am luat-o ferm de mână. Mi-am cerut scuze de la bărbatul care mă

privea direct în ochi. Am tras-o ușor, în timp ce el i-a reținut mânuța și i-a sărutat-o.

— Dacă se termină bebelușii și ție nu-ți dau nici măcar nepoțel, poți să mă iei pe mine, că eu nu am tătic, i-a strigat Gloria în timp ce mă apropiam de Camelia, care râdea împreună cu mai mulți oameni ce auziseră discuția.

În acea zi am găsit și o căsuță mică, cu o curte cât să-mi intre mașina, dar mă bucuram că nu aveam să stau cu Gloria într-un apartament de bloc. Am făcut contract de închiriere pe o perioadă de cinci ani. La Emil și Camelia am rămas doar până Ștefan a zugrăvit toată casa. Tot ei m-au ajutat să mă instalez și să-mi orânduiesc lucrurile.

Era sfârșit de septembrie. Gloria începuse grădinița și după doar două zile m-a anunțat că se mărită cu Mihnea.

— Ce ți-a venit așa, deodată, să te măriți? Și de ce cu Mihnea? am întrebat-o, mai mult să o țin în bucătărie cu mine.

Așa o puteam supraveghea mai bine.

— Pentru că e rău, mi-a spus cu superioritate. Băieții se fac cuminți dacă se mărită, așa a spus Lavinia. Și eu mă mărit cu Mihnea, că astăzi l-a pedepsit doamna.

— Și pe tine te-a pedepsit doamna? am găsit eu momentul să o descos.

— Da, că l-am bătut pe Mihnea, mi-a mărturisit fără rezerve.

„Ai și început corecția. Până să te măriți, Mihnea va fi dresat”, mi-am spus în gând.

— Cum te-a pedepsit doamna? am întrebat-o puțin indignată.

— M-a pus să stau pe scăunel lângă masa ei. Când nu m-a văzut doamna, l-am mai bătut pe Mihnea o dată.

— Dar de ce l-ai bătut? am continuat să o țin de vorbă.

— Pentru că a plâns și băieții nu au voie să plângă, mi-a justificat, gesticulând larg cu mâinile amândouă.

Nu a mai fost nevoie să o întreb eu ceva. Era important că o pornisem. A vorbit fără încetare. Am aflat că se va mărita cu toți băieții răi, că ăia numai așa se pot cumiți. Și vor avea mulți copii, pe care și-i va face parteneri de joacă. Ea va face o fetiță, doar una singură. „Dacă va fi ca tine, e mai mult decât suficient”, mi-am spus în gând. Apoi băieții, treaba lor, vor face băieți. Va lua bebelușii de la geam, de acolo de la spital. Tot de acolo va lua și...

— Mama, ce aștepta nenea acela acolo, la bebeluși? Acela cu care am vorbit eu, m-a trezit Gloria din gânduri.

— Un nepoțel, i-am răspuns fără chef.

— Ce e un nepoțel? m-a întrebat venind lângă mine.

— Este tot un bebeluș, dar care nu e al lui, ci al surorii lui.

Tu ești nepoțica lui unchiu' Ștefan și a mătușii Ioana.

— Și Ionela, Ștefănel, Cristi și Delia sunt nepoții tăi, a spus Gloria ca o concluzie.

Discuția ne-a fost întreruptă de Camelia și Emil, care au venit la mine cu tot cu copii, spre fericirea Gloriei. Până cei mari să-și găsească locuri în bucătărie, eu am atenționat-o pe Gloria:

— Să nu-i bați pe Denis și pe Rareș!

— De ce să nu-i bat? m-a întrebat curioasă.

Un râs puternic a umplut casa. Emil și Camelia și-o lipiseră pe Gloria de suflet.

— Miruna, ai o minune de fetiță. Chiar dacă îți pierzi răbdarea uneori, să știi că nu vei avea probleme cu ea dacă vei ști să îi educi curajul. Să nu-i stăvilești pornirile astea îndrăznețe. O vei învăța să deosebească obrăznicia de curaj. Am încredere în tine că vei ști să o faci, mi-a spus Camelia cu cele mai bune intenții.

— Îndrăznesc să-ți dau și eu un sfat, Miruna, a intervenit și Emil. Nu o lăsa pe Gloria să crească fără un tată. Crescând cu un exemplu masculin în viața ei, va ști cum să aleagă când îi va veni vremea alesului. Își va forma niște principii solide, de la

care nu se va abate. Nu degeaba familia tradițională are la bază bărbatul și femeia. Copiii cresc armonios când au ca repere în viață cuplul firesc de părinți: tata și mama. Oricât ai fi de rănită, de dezamăgită, de descurajată, ar trebui să te reculegi pentru Gloria. Nu toți bărbații sunt la fel, așa cum nici voi, femeile, nu sunteți trase la indigo.

— Să știi, Miruna, că bărbații acceptă mult mai ușor copilul femeii dintr-o altă relație decât femeile, a intervenit Camelia. Bărbații ce au copii spun că e ușor să-și găsească nevastă. Mamă pentru copii e greu de găsit. De ieși cu Gloria la agățat, te măriți mâine, a râs Camelia.

— O, da! a spus Emil ca o confirmare.

Am mai vorbit cu ei despre cum cresc armonios copiii în familiile în care cei doi părinți își asumă rolurile firești de tată și mamă. Și nu doar cu ei. Am văzut la Ștefan în casă că, în sărăcia lor, copiii își cunosc drepturile și libertățile fără să crâcnească.

După ce am culcat-o pe Gloria, am mai rămas în bucătărie, gândindu-mă la discuția cu Emil și Camelia. Și de unde să-i iau un tată Gloriei? La serviciu intră cei deja luați. După orele de muncă, am un singur traseu: grădiniță, piață și casă. Parc-aș fi trăit într-un timp căruia nu-i aparțineam. Parcă-mi apăsa tâmpla un dor de veșnicie. Gândul mi-a plecat cu păsările călătoare și trăiam într-o ceață ce semăna cu aburul muntelui în dimineață. Viața mi-era tristă, că am crezut în deșertăciune. Gânduri păgâne îmi umbreau sfințenia din suflet. Tânjeam după cereasca mi primăvară furată, pe care aș păstra-o acum, de-aș mai avea-o, ca pe o comoară cu tainic înțeles. Ochii-mi vărsară lacrimi dure de minciună, de dezamăgire, de golul toamnei și-mi rupeam bucăți de suflet, pe care le presăram printre frunzele ruginite și triste. Ochii-mi, clipind cadențat, numărau bătăile inimii frânte. Viața mea mirosea a tăcere.

Era ultima sâmbătă din luna septembrie. Ceru-și plângea îngerii căzuți la datorie. Se împlineau patruzeci de zile de când

mama se alăturase cetei de îngeri păzitori din ceruri, ce și-au îndeplinit misiunea de îngeri pământeni. Frigul ajungea până la oase, ajutat și de umezeala ploii ce-și vedea de treabă, mocănește. Am plecat la țară singură, fără Gloria. O lăsasem în grija Cameliei, care o luase cu ea la serviciu. Băieții ei stăteau singuri în casă, dar erau mai mari decât Gloria. Fratele meu, Ștefan, și Ioana se ocupaseră de toate pregătirile pomenirii de patruzeci de zile de la moartea mamei. Trebuia doar să fiu alături de ei.

— Lasă, Miruna, că o iau cu mine la serviciu, pentru că e sâmbătă și munca este mai lejeră la sfârșit de săptămână, m-a asigurat Camelia. Se va zbengui pe acolo, pe coridoare și prin cabinete. Du-te liniștită, că nu o voi scăpa din ochi. Tu du-te și fă-ți datoria.

— Cami, mă lași să stau aici, la ușa cu gemuleț unde se împart bebeluși? a întreat-o Gloria.

— Te las, dar să nu pleci nicăieri, a instruit-o Camelia. Stai aici să vezi cum pleacă bebelușii cu părinții lor acasă.

— Cami, tu împarți bebeluși? Nu-mi dai și mie unul? Să-i facem o surpriză lui mama, vrei? Vrei, Cami?

— Mamei tale îi este greu să te crească pe tine. Nu are nevoie de doi copii. I-ar fi greu singură cu doi copii.

— Îmi dai bebelușul cu tăticul lui.

Și a fugit, lăsând-o pe Camelia cu treaba ei.

— Salut! Ai venit la nepoțel? I-a luat Gloria la întrebări pe bărbatul care tocmai intrase pe ușa secției

— Salut, buburuză! Tu tot aici ești? Am venit să-mi duc nepoțelul acasă.

I-a dat un pachet unei femei, pe geamul care tocmai se deschisese. Apoi a revenit lângă Gloria. S-a așezat pe un scaun aflat lângă perete și a luat-o pe fetiță pe genunchi.

— Cum te cheamă? a întreat-o bărbatul.

— Gloria Mușat mă cheamă. Și am patru ani și patru luni. Dar pe tine cum te cheamă?

— Mihai Mateescu, i-a răspuns bărbatul cu seriozitate. Tu poți să-mi spui Mihai.

— Îți spun Mihai. Dar mi-l arăți și mie pe nepoțelul tău? Promiți?

— Promit! i-a spus bărbatul în timp ce se ducea spre ușa pe care ieșea sora lui cu mai multe bagaje.

Gloria se învârtea pe lângă ei, așteptând ca bărbatul să-și țină promisiunea. Când cei doi s-au așezat pe scaune, Gloria a insistat să vadă bebelușul.

— Doamne, ce frumoasă ești! Cum te cheamă? a întrebat-o și sora bărbatului.

— Gloria Mușat, dar i-am mai spus lui Mihai.

— Vezi ce mic e băiețelul meu? Așa mică ai fost și tu. Ți-a spus mama ta că și tu ai fost mică, mică? a continuat femeia să lege un dialog cu Gloria.

— Mi-a spus, dar eu nu cred că am fost ca el de mică. Ori-cum, mama nu știe cum am fost, pentru că era studentă când m-am născut eu. Nu avea de unde să știe.

Un ropot de râs a făcut-o pe Camelia să iasă din cabinet. Bănuia că Gloria, în naivitatea ei, atrăgea atenția celor mari ca un magnet.

— Cu cine semeni tu, așa de frumoasă? a continuat femeia să o întrebe. Cu mama sau cu tata?

— Eu am crescut la mama în burtică, nu la tata, că eu nu am tată. De aceea sunt fetiță. De creșteam la tata, eram băiat.

Amuzată de logica fetiței, proaspăta mămică a încercat să o încurce pe cea mică.

— Uite, el e băiețel, și a crescut în burtică la mine. Cum îți explici?

— Dar el are tătic? a întrebat fetița, căutând explicații.

— Are! i-a spus femeia cu convingere.

— Păi vezi? De aia! Eu nu am tată și mama nici nu vrea să cumpere unul.